

S. Andreas – 6de Zondag door het Jaar – 11 Febr. 2018

Mag ik bij jou?

Inleiding:

Dat mensen door hun omgeving gemeden worden en in een isolement raken, komt vaker voor dan we denken. Over zo'n mens gaat het vandaag. Maar tegelijk horen we hoe Jezus zo iemand uit zijn isolement bevrijdt, zodat hij er weer mag horen, en wat dat teweeg brengt in die persoon. In dit samenzijn verplaatsen wij ons in de persoon die dat overkomt, maar ook in de handelwijze van Jezus.

Preek.

De lezingen van dit weekend gaan over isolement, over uitsluiting. Ik lees nog eens een stukje van de eerste lezing: 'Iemand die aan huidziekte lijdt, moet in gescheurde kleren lopen. En zijn haren los laten hangen. Hij moet zijn baard bedekken en roepen: Onrein! Onrein! Zolang de ziekte duurt is hij onrein; hij moet apart wonen en buiten het kamp, buiten de gemeenschap blijven.' Dit voorschrift van het boek Leviticus werd in Jezus' tijd nog streng gehanteerd; het waren gedateerde puur hygiënische maatregelen, maar toch.....

Ik herken deze situatie van vele jaren geleden, toen ik werkzaam was in Ghana; dichtbij het seminarie waar ik les gaf was een melaatsenkamp. Al die jaren ging ik elke zondagmorgen naar dat kamp, een soort dorp met allemaal kleine hutjes, om daar de eucharistie te vieren met deze melaatsen: mannen, vrouwen, kinderen uit alle delen van Ghana, met stompjes handen en voeten, met door de ziekte aangetaste gezichten, strompelden vanuit hun eigen hutjes, naar een centrale plek waar onder een afdak de viering plaats vond. Ik moest er in het begin erg aan wennen, vond het eerst

afzichtelijk , maar tegelijkertijd ook heel aandoenlijk en ontroerend dat zij daar samen kwamen, en samen zongen en baden met hun hese stemmen. Net als wij, zongen ook zij: Eer zij God, en vurig baden zij om genezing, om hereniging met hun familie. Maar die hereniging zat er niet in. Zij bleven daar tot hun dood. Er was toen nog geen genezing mogelijk; terugkeer naar hun familie, naar hun dorp, zat er niet in. Die gedachte ontroerde mij. Hoe begrijpelijk was het dan dat zij je dan aankeken met smekende ogen: Mag ik dan bij jou? Wil jij door die afzichtelijke wonden toch heen zien, en mij zien als mens? Wil jij me niet uitstoten, mag ik er toch bij horen van jou, ik ben ook een mens?

En dan op die zondagmorgens vierden wij samen Jezus. En dan kwam dit verhaal van deze morgen ook langs. Wat doet Jezus? De tederheid waarmee Hij de buiten de gemeenschap gestoten mens tegemoet treedt, laat zien hoezeer Hij zich inleeft in de ander, hoezeer het Hem ter harte gaat, wat er in die ander omgaat, de pijn, het verdriet, het verlangen om bij familie te zijn. Jezus raakt 'diep ontroerd', staat er, en vanuit die ontroering handelt Hij: Hij breekt met alle wetten en regels uit het verleden over wat mag en wat niet mag, over wat rein is en onrein, en Hij raakt die mens aan. Eigenlijk wordt Hijzelf hierdoor besmet, want Hij gaat de voorgeschreven grens over en kiest de kant van de uitgestotene. Het is precies die solidariteit die de ander geneest, heel maakt, en zó gelukkig dat hij zijn mond niet kan houden.

De goede boodschap voor ons van vandaag is, dat ook wij mensen kunnen genezen. Als wij invoelen, wat het betekent voor hen om er niet bij te horen, buitengesloten te worden, kunnen wij hem/haar de hemel op aarde bezorgen. Dat kunnen wij, als wij ons willen laten raken. Niemand mag zich

buitengesloten voelen, om wat voor reden dan ook. Dat is onze christelijke opdracht. Veel mensen kijken ons aan vandaag en smeken: 'Mag ik, mogen wij bij jou/jullie?'? Wat doen wij? Keren we ons dan af, laten we ons leiden door wetten, die isoleren? Laten wij ons beïnvloeden door kreten van mensen, die hen buiten sluiten? Of laten wij - zoals Jezus - ons 'diep raken' door de pijn, het verdriet, het isolement van mensen, die ons vragend aankijken: 'Mag ik dan bij jou, bij jullie?'

Want ook wij kennen, ook in ons land, talloze redenen, die mensen uitsluiten. Het gebeurt aan minderheidsgroepen in onze samenleving, aan buitenlanders en vluchtelingen. We drukken hen een etiket op: Ze zijn een bedreiging; ons land is vol; het zijn profiteurs, gelukzoekers. Wat een verschrikkelijk woord voor mensen, die vechten voor hun leven en voor de toekomst van hun kinderen, terwijl wij van alles doen om ze buiten te houden. Of mensen raken geïsoleerd en worden lastig gevallen, omdat zij seksueel anders geaard zijn, homo's of lesbiennes, of transgenders; of een andere huidskleur hebben, of een andere godsdienst. Of het gebeurt bij pestgedrag. Uitsluiting maakt hun leven vaak tot een hel. De lezingen vandaag zijn daarom zo actueel. Van alle kanten klinkt het geroep van mensen ook ons in de oren, zoals bij Jezus: "Als jij wilt, kun je mij er weer bij laten horen." Mag ik dan bij jou?

Mogen wij een gemeenschap van mensen zijn, die oog heeft voor iedereen, die - zoals Jezus - diep ontroerd wordt als een ander - om wat voor reden dan ook - buitengesloten wordt, die aan de slag gaat om dat te veranderen, die van harte zegt: Kom maar bij mij, kom maar bij ons. Amen.